

Arrest

nr. 163 457 van 3 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. VAN SWEEVELT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van de Jatt kaste te zijn, afkomstig uit het dorp Kulwah Road, gelegen in de buurt van de stad Sialkot in de provincie Punjab. U woonde er samen met uw echtgenote, moeder, zus en broers. Uw familie had een grondconflict met een zekere M.K.. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek ontstonden hierdoor ernstige problemen. Toen werd de broer van M.K., T.K., vermoord. M.K. beschuldigde uw familie van de moord en diende klacht in bij de politie. Na de moord dook u onder bij vrienden en kennissen. Ongeveer een maand na de moord werden uw ooms M.Az. en M.Al. gearresteerd door de politie. Na ongeveer zes maanden opsluiting verzoenden de rivaliserende families zich, betaalde uw familie een som geld en werden uw ooms vrijgelaten. Ongeveer acht maanden na de verzoening werd M.Al. vermoord. Hij werd doodgeschoten terwijl hij op zijn motorfiets naar zijn landbouwgronden onderweg was. De daders waren neven van M.K.. Enkele weken later was er

een moordpoging op M.Az.. Uw oom werd eveneens beschoten. Hij werd geraakt maar overleefde de aanval, waarna hij werd opgenomen in een ziekenhuis in Lahore. Enkele weken later werd u aangevallen. U was op weg van de bazaar naar huis toen u langs achter vastgegrepen werd. U werd geslagen met een ijzeren voorwerp waarbij uw armen gebroken werden. Na deze aanval trok u naar de jungle om zich schuil te houden. Uiteindelijk vond u een smokkelaar die u naar Europa kon brengen. U verliet Pakistan vier à vijf jaar geleden (2010-2011) en werd door de smokkelaar naar Griekenland gebracht. U verbleef er tot september 2015 waarna u doorreisde naar België. U arriveerde in België twee dagen voordat u asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten op 12 oktober 2015.

U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat uw familie ernstige problemen had gekregen met een rivaliserende familie omwille van een grondconflict. In dit conflict werd één oom van u vermoord en raakte een andere oom zwaargewond nadat hij beschoten was. U werd eveneens aangevallen en ernstig verwond. (CGVS d.d.26/11/2015, p.28, 29, 30-31) Bij een eventuele terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de tegenpartij in het conflict. (CGVS, p.37)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bedrieglijke verklaringen omtrent uw identiteitskaart. In eerste instantie verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u nooit een identiteitskaart had gehad en dat u er zelfs nooit één had aangevraagd. Direct erna verklaarde u dan weer dat u wel een identiteitskaart had aangevraagd én gekregen maar dat de smokkelaar deze had bijgehouden. (CGVS, p.7) Geconfronteerd met deze manifeste tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat u wel een identiteitskaart had gehad. (CGVS, p.8) Dit is echter ook tegenstrijdig met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u eveneens had verklaard nooit 'persoonsdocumenten' te hebben gehad. (DVZ, rubriek 25) Geconfronteerd met deze vaststelling, vroeg u zich af wat het uiteindelijk uitmaakte aangezien u toch niet meer over uw identiteitskaart beschikt. (CGVS, p.8) Dit verklaart vooreerst niet de manifest tegenstrijdige verklaringen die u over dit document hebt afgelegd. Bovendien is een dergelijke houding bezwaarlijk te rijmen met de medewerkingsplicht die op de schouders van elke asielzoeker rust. Documenten betreffende de identiteit van de asielzoeker zijn wel degelijk belangrijk voor het onderzoek van de asielaanvraag. Gelet op het feit dat u geen enkel document aanbrengt waaruit uw identiteit zou kunnen blijken, kan deze immers niet vastgesteld worden. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent de afwezigheid van uw identiteitskaart, vormt niet enkel een inbreuk op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, het ondermijnt tevens de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Verder werden er verschillende, ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

In eerste instantie verklaarde u dat uw ooms M.Al. en M.Az. werden gearresteerd door de politie ongeveer een maand na de moord op de broer van M.K.. U zou na de moord aanvankelijk thuis blijven wonen zijn. Echter, op de dag dat de politie uw ooms gearresteerd zou hebben, zou u gewaarschuwd zijn door een dorpsgenoot en zou u onmiddellijk naar de jungle gevlucht zijn. (CGVS, p.16, 20, 21) U zou enkele maanden in een kamp in de jungle verbleven hebben met andere gezochte personen en niet meer teruggekeerd zijn naar huis om er te wonen. Wel zou u af en toe in het geheim even naar huis teruggekeerd zijn om het huis te inspecteren. Uw familie zou immers al vertrokken zijn geweest. (CGVS, p.23-24) U zou in dit kamp in de jungle verbleven hebben tot uw vertrek uit Pakistan. (CGVS, p.24) Gevraagd naar problemen in de periode dat u in de jungle ondergedoken zat, vermeldde u twee pogingen van de politie om voortvluchtigen te arresteren – u kon telkens ontkomen – en naar de slechte leefomstandigheden. (CGVS, p.25, 26) Deze versie van de feiten is echter volledig tegenstrijdig met uw latere verklaringen. Immers, later in het gehoor stelde u dat u na de moord op de broer van M.K. verbleef in de huizen van vrienden en kennissen in uw eigen dorp. (CGVS, p.32) U zou pas ondergedoken zijn in de jungle na de aanval op u zelf (CGVS, p.29, 30), een voorval dat blijkens het geheel van uw verklaringen minstens een jaar na de moord op de broer van M.K. en de arrestatie van uw ooms plaatsvond. In de periode voor uw onderduiken zouden bovendien nog andere cruciale elementen uit uw asielrelaas voorgevallen zijn, met name de verzoening tussen de beide partijen en de daaropvolgende moord op uw oom M.Al. en moordpoging op uw andere oom. (CGVS, p.16, 18, 29) Dergelijke uiteenlopende verklaringen over uw eigen handelen na het begin van het conflict zijn geenszins geloofwaardig te noemen indien de voorgehouden feiten werkelijk plaatsgevonden zouden hebben. Geconfronteerd met de discrepantie in uw relaas, stelde u enkel dat u ook nog bij vrienden hebt verbleven, alsook in het ziekenhuis (waar uw oom opgenomen was). (CGVS, p.37) Hiermee houdt u vast aan uw laatste versie van de feiten, zonder evenwel een verklaring te bieden voor uw aanvankelijke verklaringen die hiermee in tegenstrijd zijn. De tegenstrijdigheid blijft dan ook bestaan. U vroeg zich

verder af hoe u accurate verklaringen kan afleggen terwijl u veel stress hebt en zoveel problemen hebt meegemaakt. (CGVS, p.37) Dit kan evenmin worden aanvaard als verschoningsgrond. Immers, indien de door u verklaarde feiten werkelijk gebeurd zouden zijn, mag verwacht worden dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw geheugen gegrift staan en u hieromtrent consistente verklaringen kan afleggen.

Ook aangaande de vlucht van uw familie uit het dorp waren uw verklaringen inconsistent. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u onderdook bij vrienden en kennissen in het dorp sinds de moord op de broer van M.K.. Gevraagd wanneer uw familie dan vertrok uit het dorp, gaf u aan dat dit gebeurde na de arrestatie van M.Al. en M.Az.. Toen u hierop gevraagd werd of uw familie dan wist dat waar u ondergedoken leefde, antwoordde u negatief, eraan toevoegend dat uw familie op het moment dat u ging onderduiken al was vertrokken. U bevestigde hierna uitdrukkelijk dat uw familie al was vertrokken voor u ging onderduiken. (CGVS, p.32) Dit is echter niet consistent. Indien u werkelijk ondergedoken zou zijn direct na de moord op de broer van M.K., en uw familie op dat moment al gevlucht was, dan valt dit niet te rijmen met uw verklaring dat uw familie pas gevlucht was bij de arrestatie van uw ooms, een voorval dat u eerder had gesitueerd een maand na de moord op de broer van M.K. (CGVS, p.16).

Voorts werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze in de vragenlijst die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken met de hulp van een tolk.

Zo had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat de aanval op u plaatsvond voor de moordpoging op uw oom M.Az.. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Dit is in tegenstrijd met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u de aanval op u situeerde na de moordpoging op deze oom. (CGVS, p.29) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat de versie van de feiten zoals neergeschreven in de vragenlijst ook mogelijk is. (CGVS, p.36) Echter, van de meest belangwekkende incidenten in uw asielrelaas mag verwacht worden dat u deze accuraat en consistent kan plaatsen in de tijd ten opzichte van elkaar. U gaf toe dat men dit normaal gezien moet weten maar dat u dit niet meer met zekerheid kon zeggen omwille van de stress. (CGVS, p.36) Zoals eerder reeds werd aangehaald, kan dit niet volstaan ter verschoning van tegenstrijdigheden die de kernelementen van uw relaas betreffen. Bovendien had u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven dat uw verklaringen aan u waren voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u hierna geen opmerkingen had. (CGVS, p.3)

Verder had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat er een FIR [First Information Report, i.e. een aangifte van een strafbaar feit bij de politie] was opgesteld tegen u en uw oom M.Al. na de moord op de broer van M.K., en dat jullie twee hierna gezocht werden en genooddaakt waren om onder te duiken. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Dit valt evenwel niet te rijmen met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Daar stelde u aanvankelijk dat er tegen uw ooms, M.Al. en M.Az., een FIR was opgesteld. De politie zou uw familie hebben meegedeeld dat zij gezocht werden voor de moord. Hierbij zouden ze niet gezegd hebben dat ook u beschuldigd werd. (CGVS, p.20) Later ontkende u nog dat er een FIR tegen u werd opgesteld. (CGVS, p.36) Geconfronteerd met uw oorspronkelijke verklaringen als zou er wel een FIR tegen u opgesteld zijn, stelde u dat de FIR tegen uw ooms in feite tegen de hele familie was ingediend maar dat er geen FIR alleen tegen u was opgesteld. (CGVS, p.36) Dit valt echter bezwaarlijk te rijmen met uw verklaring als zou de politie enkel naar uw twee ooms op zoek geweest zijn. Toen u dit werd tegengeworpen, stelde u dan weer dat u niet weet welke namen door de tegenpartij genoemd werden bij de politie. (CGVS, p.36) Ook dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat de FIR tegen u en uw oom, of tegen uw beide ooms gericht was. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, stelde u enkel dat u niet weet welke namen de tegenpartij vermeldde bij de politie. (CGVS, p.36) Dit biedt echter nog steeds geen verklaring voor de vastgesteld inconsistente.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Bovendien wordt ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor aangetast.

Wat betreft de twee arrestaties van de politie waarvan u melding maakte, kan vooreerst opgemerkt worden dat uit uw verklaringen geen band met het grondconflict en de hieraan verbonden problemen kan worden vastgesteld. (CGVS, p.33-36)

Verder zijn ook hier uw verklaringen uiterst vaag en weinig consistent zodat ze, rekening houdend met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden, niet als aannemelijk beschouwd kunnen worden. Zo kon u voor het Commissariaat-generaal niet zeggen hoe oud u ongeveer was ten tijde van de eerste arrestatie (CGVS, p.35), en dit terwijl u dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel nog had aangegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel dat u het niet meer weet. (CGVS, p.35) Over de tweede aanhouding stelde u aanvankelijk dat er geen aanleiding was geweest om u mee te nemen en dat er die dag niets speciaals was gebeurd in het dorp. (CGVS, p.35) Pas toen u met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd – u had daar

verklaard dat u opgepakt was na een gevecht (vragenlijst CGVS, vraag 3.1) – gaf u toe dat u inderdaad was gearresteerd omdat u betrokken was geweest bij een vechtpartij. (CGVS, p.35-36) U kon verder ook niet aangeven of u al dan niet was vrijgelaten na tussenkomst van uw familie (CGVS, p.35), noch wat de reden voor de relatief lange duur van uw aanhouding (15 dagen) was (CGVS, p.34). Gelet op het geheel van de vaststellingen dient te worden besloten dat u deze aanhoudingen niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“1. Middelen ten gronde.

Het CGVS wijst de aanvraag onterecht af en stelt onterecht dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gelet op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker.

a. Wat betreft het onderduiken.

Aankankelijk verklaarde verzoeker dat hij na de moord op de broer van M.K. thuis zou blijven wonen zijn en dat verzoeker slechts na de arrestatie van zijn twee ooms naar de jungle gevlucht zou zijn.

Later verklaarde verzoeker dat hij na de moord op de broer van M.K. en na de klacht neergelegd door M.K. bij de politie, bij vrienden en kennissen in het dorp verbleef, en dat verzoeker slechts na de aanval op hemzelf zou zijn ondergedoken in de jungle.

Hoe dan ook leefde verzoeker ‘ondergedoken’ na de moord op de broer van M.K., zij het in eerste instantie wel bij vrienden en kennissen.

Vanaf wanneer verzoeker ondergedoken leefde in de jungle, is een vage herinnering gelet op het feit wat verzoeker allemaal heeft meegemaakt, doch verzoeker houdt zich vast aan zijn laatste versie van de feiten.

Het betreft trouwens een situatie van conflict en complete chaos waarbij de eerste zorg was om te overleven.

Trouwens is verzoeker door de gebeurtenissen als het ware in shocktoestand geweest.

Het is dus logisch dat verzoekers over sommige tijdstippen betreffende feiten van meer dan vijf jaar geleden niet meer in detail kan treden.

b. Wat betreft de vlucht van de familie van verzoeker.

Na de arrestatie van de ooms van verzoeker en toen verzoeker aldus bij vrienden en kennissen verbleef, is de familie van verzoeker gevlucht.

De familie van verzoeker is gevlucht voordat verzoeker ondergedoken leefde in de jungle.

De familie van verzoeker heeft dus nooit geweten dat verzoeker ondergedoken heeft geleefd in de jungle.

c. Wat betreft de FIR

Aankankelijk stelde verzoeker dat er een FIR werd opgesteld tegen verzoeker zelf en tegen zijn oom M.Al., daar waar verzoeker later meende dat de FIR enkel tegen zijn ooms waren opgesteld.

Uiteindelijk gaf verzoeker toe niet te weten welke namen er bij de politie vermeld zijn geweest.

Het betreft immers zeer chaotische gebeurtenissen van vijf jaar geleden.

Geen enkele persoon in dezelfde omstandigheden zou zich deze details kunnen herinneren.

d. Wat betreft de band met het grondconflict.

De CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker geen band met het grondconflict heeft.

één van de ooms van verzoeker, M.Al., werd echter doodgeschoten en ook op de andere oom, M.Az., werd geschoten.

Uiteindelijk werd ook verzoeker zelf aangevallen.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Pakistan dan ook voor zijn leven omwille van de bedreigingen geuit aan zijn adres door (de neven van) M.K..

e. Conclusie.

Door de verschillende bedreigingen (moord op M.Al. – moordpoging op M.Az. en aanval op verzoeker) moet worden geconcludeerd dat er wel degelijk geloof moet worden gehecht aan de vrees van verzoeker voor (de neven van) M.K..

Minstens moet verzoeker een subsidiaire bescherming worden toegekend door het risico op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land omwille van de bedreigingen geuit door (de neven van) M.K..

2. Wat betreft de actuele toestand in Pakistan.

De veiligheids- en mensenrechtensituatie in Pakistan is en blijft anno 2015 problematisch.

Het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en die soms grootschalige aanslagen plegen die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap.

De situatie in Punjab, waar de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan, komt toch verontrustend en zorgwekkend voor.

Bovendien concludeert de CGVS zelf dat er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen...”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn identiteitskaart niet te rijmen zijn met de op hem rustende medewerkingsplicht en (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) zijn verblijfplaatsen na de moord op de broer van M.K., (b) over de vlucht van zijn familie, (c) de moordpoging op hem, (d) het feit of er al dan niet een FIR tegen hem werd opgesteld en (e) de arrestaties door de politie, allen elementen die de kern van zijn asielrelaas raken.

In onderhavig verzoekschrift tracht verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende zijn verblijfplaatsen na de moord op de broer van M.K. te minimaliseren door te stellen dat hij hoe dan ook ondergedoken leefde, eerst bij vrienden, daarna in de jungle. Hij stelt tevens dat het om een vage herinnering gaat "*gelet op het feit wat verzoeker allemaal heeft meegemaakt*" en houdt vast aan zijn laatste versie van de feiten. Hij voegt eraan toe dat het een periode was van chaos en conflict en dat hij erdoor in shocktoestand was. De Raad merkt evenwel op dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat de feiten die aanleiding gaven om zijn land te ontvluchten en in België internationale bescherming te vragen, in zijn geheugen zijn gegrift, zodat hij ook na een aantal jaren in staat kan worden geacht hieromtrent coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, *quod non in casu*. Het louter bevestigen in onderhavig verzoekschrift van één versie van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, maakt deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan. Hetzelfde geldt met betrekking tot de vlucht van verzoekers familie uit het dorp, alsook met betrekking tot de opgemaakte FIR.

Voorts laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds na een band met het beweerde grondconflict aannemelijk te maken of te verduidelijken. Louter stellen dat de commissaris-generaal ten onrechte tot dit besluit kwam, dat één van zijn ooms werd doodgeschoten en ook op een andere oom werd geschoten en dat hij ook zelf werd aangevallen, is niet meer dan het tegenspreken van de commissaris-generaal en het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer is.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. De hiervoor geciteerde motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER